

TRIDSIATA PRVÁ NEDEĽA CEZ ROK B

S každou skupinou pútnikov vo Svätej zemi navštevujeme v Jeruzaleme Múr nárekov. Pred týmto Múrom je otvorená synagóga pod holým nebom, ktorá je rozdelená na väčšiu časť pre mužov a menšiu pre ženy. Tam my sprievodcovia vysvetľujeme nielen históriu tohto miesta, ale aj náboženský život židovského národa. Žiadnemu návštevníkovi neunikne pozornosť na spôsob obliekania ortodoxných Židov, ktorí sa tam chodia aj celé hodiny modliť. Niektorí z nich majú na čelách malú čiernu krabičku, pričom sa ma ľudia pýtajú, na čo to je a čo to symbolizuje. Tá krabička sa volá „Šémá Izrael..“, čo je prvé slovo z dnešného prvého čítania a znamená: „Počuj Izrael...“ V krabičke je napísaný malý zvitok práve s touto vetou (Dt 6, 4-5). Preto každý Žid ho má na čele, lebo do mozgu si ho viac fyzicky implantovať nemôže.

Keby sme tento text čítali ďalej, tak by sme tam nikde blízko nenašli zmienku o láske k blížnemu. Prečo? Lebo o láske k blížnemu je príkaz v tejto knihe ďalej asi o 50 strán. Teda Židia poznali aj tento druhý príkaz, ale nie tak, ako ho – ako novotu – predniesol Pán Ježiš. A to tak, že obidva príkazy spojil dovedna. V Novom zákone sú obidva tieto príkazy napísané na tej istej strane, v tej istej vete, takže sa nedajú od seba oddeliť. Pán Ježiš mal na to vážny dôvod. Videl, ako sa Židia snažili prejaviť lásku k Bohu množstvom všelijakých obradov, množstvom očisťujúcich úkonov, pôstov, množstvom predpísaných modlitieb, ale na svojich blížnych zabúdali. Preto Pán Ježiš povedal: „Keď prinášaš svoj dar na oltár a tam ti príde na um, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar pred oltárom a choď sa najprv zmieriť so svojím bratom a potom sa vráť a obetuj svoj dar“ (Mt5, 24). Takýmto spôsobom Ježiš uprednostnil lásku k blížnemu pred obradmi. Ale išiel ešte ďalej, a to si dobre všimnime, ako bol v jeho osobe spojený nerozlučne Boh s človekom (bohočlovek). Tak on nerozlučne spojil lásku k Bohu s láskou k človekovi. Týmto spôsobom uviedol ľudí na novú cestu lásky k Bohu, a to nie cez množstvo obradov, ale cez množstvo blížnych.

Je tu však jeden problém, s ktorým som sa ako kňaz nie raz stretol, keď mi pri rozhovore slabo veriaci alebo neveriaci povedal, že keby Pána Boha videl, tak ho uverí. Ja som len toľko odpovedal, že keby Pána Boha videl, už ho nepotrebuje veriť. Pán Boh nám aj v tomto vyšiel v ústrety, keď nám poslal svojho Syna pre nás viditeľného, ktorý povedal Jánovi: „Ja a Otec sme jedno“ (10, 30). A povedal aj Filipovi: „:Filip, toľký čas som s vami a nepoznáš ma?! Kto vidí mňa, vidí Otca“ (14, 9). Keď teda chceme milovať Boha, stačí si predstaviť Pána Ježiša, lebo jeho si vieme aj predstaviť, aj ho namaľovať. Preto keď sa modlíme k Ježišovi, tak sa modlíme k Bohu. Keď sa Ježišovi klaniame, klaniame sa v ňom Bohu. Keď Ježiša milujeme, milujeme Boha. Lenže naša láska k Bohu nemôže

spočívať len v modlitbách a vzdychoch. Apoštol Ján píše že: „Nemilujme slovom ani jazykom, ale skutkom (1 Jn 3. 18). A práve aj tým prejavíme lásku k Ježišovi, keď ju prejavíme v blížnom. Vieme, aké bude kritérium pri poslednom súde? Pán Ježiš to vyjadril na úpäti Olivovej hory v posledných dňoch svojho života, keď povedal: „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25, 40). Ale, platí aj opak: „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších ani mne ste to neurobili.“ A pôjdu títo do večného trápenia, kým spravodliví do večného života“ (Mt 25 45-46). Bližšie sa nám už Ježiš nemohol ponúknuť k láske ako cez našich blížnych.

Pre povzbudenie uvediem príklad lásky k blížnemu udalosťou, ktorá sa stala pred viac ako sto rokmi v Jeruzaleme, kde vypukla hrozná epidémia moru. Denne bolo treba ošetrovať, zaopatrováť a pochovávať veľké množstvo ľudí. Františkáni, ktorí aj doteraz pôsobia na svätých miestach vo Svätej zemi, sa vtedy ponúkli na službu chorým. Najprv sa bratia naplňali láskou a silou vo svätom prijímaní, keď si uvedomovali, že Pán Ježiš položil s láskou život za blížnych. Predstavený poslal do ulíc len jedného brata, ktorý sa však nesmel vrátiť do kláštora, ale ostal medzi chorými, ktorých ošetroval, aby sa ostatní bratia v kláštore od neho nenakazili. V nemocnici bol na vežičke malý zvon a páter každý večer na ňom zazvonil, čo bol signál, že žije. Keď sa po niekoľkých týždňoch zvon neozval, v kláštore vedeli, že páter už nežije. Nakazený morom umrel, pričom sa bratia v kláštore za neho modlili. Predstavený poslal ďalšieho pátra, ktorý robil to isté ako jeho predchodca. Takto počas roka odišlo do ulíc vyše dvadsať pátrov, ktorí vedeli, že idú na istú smrť. Obetovali svoje životy za blížnych, pretože milovali Ježiša a boli naplnení jeho láskou. Či to neboli hrdinské skutky lásky k blížnym? Dodnes sa tieto skutky spomínajú

v Jeruzaleme.

Od nás sa až takéto skutky nežiadajú, ale určite sa od nás žiada, aby sme pre blížnych obetovali všetko, čo nám každý deň prináša. Môže to byť dobré slovo, milý úsmev, pomoc tam, kde je to potrebné. Ako to dokážeme? Tak, keď si uvedomíme, že cez lásku k blížnemu to robíme samému Ježišovi a cez neho Pánu Bohu.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.